

„[Nāciet] pie Manis ar patiesu sirdi, un Es dziedināšu [jūs]”

Elders Patriks Kīrons
no Septiņdesmitajiem

Mūsu Glābējs ir Miera valdnieks, dižais Dziedinātājs, vienīgais, kurš patiesi spēj mūs attīrīt no grēka dzēliena.

Šovakar es vēlos dalīties mierinājuma un dziedinājuma vēstījumā ar ikvienu no jums, kurš jūtas vientuļš vai pamests, ir zaudējis sirds un prāta mieru vai domā, ka ir zaudējis savu pēdējo iespēju. Pilnīga dziedināšana un miers ir rodams pie Glābēja kājām.

Būdams septiņus gadus vecs zēns, es dzīvoju Arābu pussalā, un man vecāki pastāvīgi teica, lai es *vienmēr* valkātu savas kurpes, un es sapratu kāpēc. Es zināju, ka kurpes pasargātu manas kājas no daudzajām tuksnesī esošajām briesmām, piemēram, čūskām, skorpioniem un dzeloņiem. Kādu rītu pēc nakšņošanas tuksnesī teltī es vēlējos doties izlūkot apkārtni, taču negribēju piepūlēties ar kurpju uzvilkšanu. Es pieņēmu, ka došos tikai nelielā pastaigā un ka palikšu nometnes tuvumā. Tādējādi kurpju vietā es uzvilku vaļējas gumijas sandales. Es sev iestāstīju, ka sandales ir kurpes — savā ziņā. Un tā vai citādi — kas tad varētu notikt?

Ejot pa vēsajām smiltīm — savās sandalēs — es sajutu kaut ko līdzīgu dzelonim ieduramies manas pēdas virspusē. Es paskatījos lejup un ieraudzīju nevis dzeloni, bet skorpionu. Kamēr mans prāts sāka apzināties, ka tas bija skorpions un es aptvēru, kas nupat ir noticis, dzēliena sāpes sāka pārvietoties no manas pēdas augšup pa kāju. Es satvēru kāju, cenšoties apturēt dedzinošo sāpju turpmāku izplatīšanās, un saucu pēc palīdzības. Mani vecāki atskrēja no nometnes.

Kamēr mans tēvs sīta skorpionu ar lāpstu, kāds pieaudzis draugs, kurš bija nometnē ar mums kopā, varonīgi centās izsūkt indi no manas pēdas. Tajā brīdī es nedomāju, ka es miršu. Es šņukstēju, kamēr mani vecāki iecēla mani mašīnā un lielā ātrumā devās pāri tuksnesim uz tuvāko slimnīcu, kas bija divu stundu attālumā. Sāpes manā kājā bija mokošas, un visu brauciena laiku es uzskatīju, ka mirstu.

Kad mēs beidzot nokļuvām slimnīcā, ārsts spēja mūs pārliecināt, ka vienīgi mazi zīdaiņi un ļoti novājināti organismi ir nāves draudos no šāda veida skorpionu dzēlieniem. Viņš ievadīja anestēzijas līdzekli, kas manu kāju padarīja nejūtīgu un noņēma sāpes. 24 stundu laikā man vairs nebija nekādu seku no skorpiona dzēliena. Taču es biju guvis iespaidīgu mācību.

Es jau zināju, ka tad, kad mani vecāki man teica vilkt kurpes, viņi ar to nedomāja gumijas sandales. Es biju pietiekami vecs, lai zinātu, ka sandales nesniedz tādu pat aizsardzību kā kurpju pāris. Taču tajā rītā tuksnesī es ignorēju to, ko es zināju, kas ir pareizi. Es ignorēju to, ko mani vecāki bija man vairākkārtīgi mācījuši. Es biju gan slinks, gan nedaudz dumpīgs, un par to man nācās samaksāt.

Uzrunājot jūs, drosmīgie jaunie vīrieši, jūsu tēvus, skolotājus, vadītājus un draugus, es izsaku cieņu visiem, kuri uzcītīgi cenšas kļūt par tādiem, kādi Tam Kungam jūs esat vajadzīgi un par kādiem Viņš vēlas, lai jūs kļūtu. Taču es liecinu no savas paša pieredzes, kas man bija kā zēnam un kā vīram, ka pareizo lietu ignorēšana vai nu slinkuma vai dumpīguma dēļ, vienmēr nes nevēlamas un garīgi postošas sekas. Nē, skorpions galu galā neapdraudēja manu dzīvību, taču tas radīja ārkārtīgas sāpes un uztraukumu gan man, gan maniem vecākiem. Kas attiecas uz to, kā mēs dzīvojam pēc evaņģēlija, mēs nedrīkstam būt slinki vai dumpīgi.

Mēs kā Jēzus Kristus Baznīcas locekļi un kā priesterības nesēji zinām baušļus un standartus, kurus mēs ar derību esam apņēmušies turēt. Ja mēs izvēlamies citu ceļu, nevis pareizo, ko ir mācījuši mūsu vecāki un vadītāji un ko Svētais Gars ir apstiprinājis mūsu sirdīm, tas ir līdzīgi pastaigai pa tuksneša smiltīm sandalēs, nevis kurbēs. Tad mēs tiecamies attaisnot savu slinko vai dumpīgo uzvedību. Mēs sakām sev, ka mēs patiesībā nedarām neko sliktu, ka tam īsti nav nozīmes un ka nekas ļauns nenotiks, ja mēs nedaudz novirzīsimies no dzelzs margas. Iespējams, mēs sevi mierinām ar domu, ka tā dara visi citi — vai pat sliktāk — un uz mums tas neatstās nekādu negatīvu iespaidu. Kaut kā mēs pārliecinām sevi, ka mēs esam likuma izņēmums un tādēļ atbrīvoti no tā pārkāpšanas sekām. Mēs atsakāmies, dažkārt ar nodomu, būt „patiesi [paklausīgi]”¹ — kā tas teikts *Sludini Manu evaņģēliju* — un mēs atturam daļu savas sirds no Tā Kunga. Un tad mēs tiekam sadzelti.

Rakstos mums ir mācīts, ka „Tas Kungs *pieprasa sirdi*”,² un mums ir pavēlēts mīlēt To Kungu un kalpot Viņam „no visas savas sirds”.³ Apsolījums ir, ka mēs „[varēsim] stāvēt nevainīgi Dieva priekšā pēdējā dienā” un atgriezties Viņa klātbūtnē.⁴

Anti-nefij-lehijieši Mormona Grāmatā bija nolikuši savus kara ieročus un aprakuši tos dziļi zemē, noslēdzot derību nekad vairs nepacelt ieročus pret saviem brāļiem. Taču viņi izdarīja vēl ko vairāk. „Viņi kļuva par taisnīgiem ļaudīm”, jo „viņi nolika savus nemiera ieročus, ka viņi vairs necīnījās pret Dievu, nedz arī pret kādu no saviem brāļiem.”⁵ Viņu pievēršanās bija tik pilnīga, ka viņi „nekad neatkrita”.⁶

Taču pirms savas pievēršanās — atcerieties viņu stāvokli — viņi dzīvoja, kā Rakstos teikts, atklātā dumpī pret Dievu.⁷ Viņu dumpīgo siržu dēļ viņi bija „tādā stāvoklī, kas ir pretējs laimes būtībai”, jo viņi bija „gājuši pretēji Dieva dabai”.⁸

Kad viņi nolika savus *sacelšanās* ieročus, viņi sagatavoja sevi Tā Kunga dziedinājumam un mieram, un arī mēs to varam. Glābējs apliecina: „Ja viņi nenocietinās savas sirdis un nepadarīs stīvus savus kaklus pret Mani, viņi taps pievērsti un *Es tos dziedināšu*.”⁹ Jūs un es varam pieņemt Viņa aicinājumu: „[Atgriezieties un nožēlojiet] grēkus, un [nāciet] pie Manis ar patiesu sirdi, un Es dziedināšu [jūs].”¹⁰

Salīdziniet šo brīnumaino dziedināšanu ar to, kas notiek, tad „kad mēs cenšamies apslēpt savus grēkus vai apmierināt savu lepnību, [vai] savu tukšo godkāri ... debesis attālinās; Tā Kunga Gars tiek apbēdināts”, un mēs tiekam atstāti savā ziņā „spārdīt pret dzenuli, ... un cīnīties pret Dievu.”¹¹

Brāļi, mēs rodam dziedinājumu un atvieglojumu vienīgi tad, kad aizvedam sevi pie dižā Ārsta, mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, kājām. Mums jānoliek savi sacelšanās ieroči (un mēs katrs zinām, kas tie ir). Mums jānoliek savi grēki, iedomība un lepņība. Mums jāatmet vēlēšanās sekot pasaulei un tikt pasaules cienītiem un cildinātiem. Mums jāpārtrauc cīnīties pret Dievu un tā vietā jāatdod *visa sava sirds* Viņam, neko nepaturot. Tad Viņš var mūs dziedināt. Tad Viņš var mūs attīrīt no grēka indīgā dzēliena.

„Jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.”¹²

Prezidents Džeimss E. Fausts mācīja: „Kad paklausība kļūst par mūsu mērķi, tā vairāk nav kaitinoša; klupšanas akmens vietā tā kļūst par būvakmeni. ... Paklausība vada uz patiesu brīvību. Jo vairāk mēs paklausām atklātajai patiesībai, jo brīvāki mēs kļūstam.”¹³

Pagājušā nedēļā es tikos ar kādu 92 gadus vecu vīru, kurš bija iesaistīts vairākās II Pasaules kara galvenajās kaujās. Viņš bija izdzīvojis pēc trim smagiem ievainojumiem, no kuriem vienu izraisīja mīnas sprādziens zem mašīnas, kurā viņš brauca, kas nogalināja šoferi. *Viņš iemācījās, ka, lai izdzīvotu mīnu laukā, jābrauc tieši pa priekšā braucošās mašīnās sliedēm.* Jebkura novirzīšanās pa labi vai pa kreisi var — un tā patiešām notika — izrādīties letāla.

Mūsu pravieši un apustuļi, vadītāji un vecāki, pastāvīgi mums norāda uz ceļu, pa kuru mums jādodas, ja mēs vēlamies izvairīties no postoša sprādziena savā dvēselē. Viņi zina ceļu, kas ir droši attīrīts no mīnām (vai patiešām skorpioniem), un viņi nenogurstoši aicina mūs iet viņiem līdz. Pastāv tik daudz postošu slazdu, kas kārdina mūs novirzīties no ceļa. Nomaldīšanās narkotikās, alkoholā, pornogrāfijā vai amorālā uzvedībā internetā vai video spēlēs, novedīs mūs tieši līdz eksplozijai. Novirzīšanās pa labi vai pa kreisi no priekšā esošā drošā ceļa, vai nu slinkuma vai dumpīguma dēļ, var izrādīties nāvējoša mūsu garīgajai dzīvei. Šim likumam nav izņēmumu.

Ja mēs esam nomaldījušies no ceļa, mēs varam mainīties, mēs varam atgriezties, mēs varam no jauna atgūt savu prieku un savu iekšējo mieru. Mēs atklāsim, ka atgriešanās uz ceļa, kurš ir atminēts, sniegs milzīgu atvieglojumu.

Neviens nevar rast mieru mīnu laukā.

Mūsu Glābējs ir Miera valdnieks, dižais Dziedinātājs, vienīgais, kurš patiesi spēj mūs attīrīt no grēka dzēliena un lepņības indes un pārmainīt mūsu dumpīgās sirdis uz derībām pievērstām sirdīm. Viņa Izpirkšana ir bezgalīga un ietver mūs visus.

Nefījiešiem dotais aicinājums, kad Viņš kalpoja viņiem kā augšāmcēlies Kristus, joprojām ir spēkā jums un man: „Vai jūsu vidū ir kādi slimie? Vediet viņus šurp. Vai jums ir kādi, kas ir klibi vai aklī, vai tizli, vai kropli, vai spītālīgi, vai kas ir izkaltuši, vai kas ir kurlī, vai kas sirgst jebkādā veidā? Vediet viņus šurp *un Es tos dziedināšu.*”¹⁴

Neviens no jums nav zaudējis savu iespēju. Jūs varat mainīties, jūs varat atgriezties, jūs varat pieprasīt žēlastību. Nāciet pie vienīgā, Kurš spēj dziedināt, un jūs atradīsiet mieru. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. *Sludini Manu evaņģēliju*, aizmugurējā vāka iekšpuse.
2. Mācība un Derības 64:34; izcēlums pievienots.
3. Mācība un Derības 4:2; 59:5; izcēlums pievienots.
4. Mācība un Derības 4:2.
5. Almas 23:7; izcēlums pievienots.
6. Almas 23:6.
7. Skat. Mosijas 2:37; Almas 3:18; skat. arī Mormona 2:15.
8. Almas 41:11.
9. Mācība un Derības 112:13; izcēlums pievienots.
10. 3. Nefijs 18:32.
11. Mācība un Derības 121:37, 38.
12. Jāņa 3:17.
13. James E. Faust, "Obedience: The Path to Freedom," *Ensign*, 1999. g. maijs, 45. lpp.
14. 3. Nefijs 17:7; izcēlums pievienots.